

gospodarske, obrtniške in narodne.

Izhajajo vsako sredo po celi poli. Veljajo v tiskarnici jemane za celo leto 3 fl. 60 kr., za pol leta, 1 fl. 80 kr. za četert leta 90 kr. pošiljane po pošti pa za celo leto 4 fl. 20, za pol leta 2 fl. 20 kr., za četert leta 1 fl. 15 kr. nov. dn.

V Ljubljani v sredo 1. oktobra 1862.

ANTON MARTIN SLOMŠEK.

Kakor strela z jasnega neba je nenadoma žalostna vest iz Maribora udarila domovino, da presvetli knezoškof gg. **Anton Martin Slomšek** so po celó kratki bolezni, ki je komaj 24 ur trpela, v Gospodu zaspali v 62. letu svoje starosti, bivši viši duhovni pastir labodske škofije skozi blizo 16 let.

Svojim bravcom podamo prijateljski list, ki z miło besedo popisuje prigodbo tužno tako-le:

Iz Šentjurja pod Rifnikom 26. septembra.

Predragi moj! Roka mi trepeče, ko Ti ta list pišem. Poslušaj! — našega premilega škofa **Antona Martina Slomšeka** ni več na svetu. Umrli so 24. sept. ob poli devetih zvečer. — Žalostno in tožno razglašajo zvonovi od Mure do Save, od koroške do ogerske meje smrt škofovo, in vsakega, kteremu prežalostno to novico poveš, polijejo obilne solze grenke žalosti. „Kdo bode nas tolažil, — kdo tako lepo učil, kdo take lepe bukve spisoval, kakor so jih rajni g. škof Slomšek?“ — tako vpraša narod slovenski — in se bridko joče. Ko so zvonovi zapeli žalostno pesem pri farnih cerkvah in podružnicah, je ljudstvo bežalo v cerkve in med solzami molilo za svojega višega pastirja, in se priporočevalo Njegovim priprošnjam, „saj — pravi ljudstvo — so rajni škof živeli sveto in pobožno, in bili nam pravi Apostelj“. — Kdo bi se bil nadjal tako bližne smrti! 31. avg., ko sem sam v nevarni bolezni ležal, so še bili pri meni in me po očetovsko tolažili, povabivši me: naj ko se ozdravim, pridem k Njim v Maribor v trgatvo, da se okrevam in razvedrim, obljubivši mi stanovišče in vse drugo za živež potrebno v Svojem poslopji. Pripravljaj sem se ravno malo po malo na pot, pa telegraf mi prinese črno pismo — žalostno vest — Njihove smrti. Prijatel! zguba je velika za katoliško cerkev in narod slovenski. Umrjejo nam slavni naš cerkveni Vladika ravno v kritični dōbi, v kateri se cerkev in narod vojskujeta za svoje svete pravice. Slovesnost pogrebsčine bodejo Ti gotovo Mariborčani popisali. Veruj mi! kako me srce peče, ker se ne morem zavoljo svoje telesne slabosti udeležiti te žalostne svečanosti. Priobčujem Ti pa ta znameniti slučaj. V zimi leta 1859 so rajni gospod škof, vrnivši se iz Dunaja, nas duhovnike v Mariboru obiskali. Jaz jim rečem: „No! sedaj bode, svetli gospod škof, skoro naši.“ Na to odgovorijo oči proti nebesom obrnivši z muklim glasom in nekako težkim srcem: „Kje kakšne tri leta bode mi ljubi Bog dal v Mariboru živeti.“ In ko da bi te besede bili v preroškem duhu izgovorili: ravno tri leta in nekaj čez 20 dni so živeli v Mariboru. Že ko so 31. avgusta pri meni bili, so tožili, da so se v Slatini prehladili, in da se od tistihmal nič prav dobro ne počutijo. Ko so v Šentjurju gosp. diakona Žličarja za mešnika blagoslovili, so se podali v težavno laško dekanijo na birmanje, v kateri so večidel zavolj goratega sveta mogli peš hoditi. Od 15. do 19. so bili spet na Kiseli vodi pri duhovnih vajah; 21. so blagoslovili novo kapelo v kostrebniški fari, kjer jim že ni več dobro bilo, in od kodar so se ročno domú podali. Domá se jih loti neka huda bljuvna griza kakor mi pisatelji iz Maribora pišejo — in pokosila je neusmiljena smrt gorečega višega pastirja in neutrudljivo delavnega slovenskega domoljuba. — Labodska cerkev je spet udova in slovenski narod brez svojega duhovnega očeta. — Ob svojem času bodem marsiktero drobtinico iz Njihovega življenja priobčil, posebno gledé Njihovega delovanja za narodno reč; bil sem ž Njimi znan že od leta 1837 in marsiktero prijazno pisemce hranujem v svoji omari.

Slovenski narod, ti pa ne zabi Njihovih lepih nauk; blaženi duh Njihov pa naj nad narodom slovenskim čuje in bedi, da bode si svest zmirom živo svoje narodne vrednosti, poln blagega narodnega ponosa, kakor so bili rajni slavni cerkveni vladika in neumrljivi domoljub slovenski **Anton Martin Slomšek!**

Zdravstvuj dragi brate!

Ves Tvoj

Davorin Terstenjak.

Pogreb je bil 27. septembra dopoldne — slovesen kakor se spodobi obče spoštovanemu vladiku. Pokopali so ga knezoškof graški; prišli so poslednjo čast rajnemu skazat tudi knezoškof ljubljanski in pa celovski. Duhovnov iz Štajarskega, pa tudi iz Koroškega in Krajnskega bilo je pri pogrebsčini 240. Bila je svečanost velika, — žalost občna, — zakaj v grob so položili moža, ki ga domovina prišteva najljubšim sinovom svojim in vladikom v najžlahnejšem pomenu.

Naj mirno počivajo!